Lyla Sage

Jaro s kovbojem

KOVBOJSKÁ ROMANCE

Lyla Sage

Jaro s kovbojem

Knihy Lyly Sage v nakladatelství
MYSTERY PRESS

RANČ REBEL BLUE
Láska v sedle
Jaro s kovbojem

Připravujeme
Nebezpečná hranice

Lyla Sage

Jaro s kovbojem

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS
2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency. All Rights Reserved.

Copyright © Lyla Sage, 2024
Translation © Hana Láryšová, 2026
Cover Illustration © Katarina Kratochvílová, 2026
Book Design © Veronika Kopečková, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-015-7 (pdf)

Tahle kniha nemohla být věnována nikomu jinému než tobě, milá čtenářko, za to, že běháš se mnou, zatímco se honím za svými sny.

A pro Corrine, Leovo zlato.

Náš západ slunce září barvou,
a v perlovém úsvitu jitra,
se nese štiplavá vůně šalvěje
na vánku zrozeném v hoře.

„Tahle bohem zapomenutá země",
Juanita Leachová, kovbojská básnířka,
cca čtyřicátá léta 20. století

1.
ADA

Už jsem se setkala se spoustou lhářů, ale žádný nebyl tak velký jako google. Nesnažím se vyhledávač zdiskreditovat, ale přitáhnout pozornost k nepřesnostem, které vytáčejí lidi úplně nejvíc. V tomto případě mi tvrdil, že v retro baru, ve kterém jsem právě seděla – protože to bylo jediné zařízení v městečku Meadowlark ve Wyomingu, kde měli otevřeno v neděli i po desáté večer –, podávali jídlo.

Nepodávali.

A ten pitomý grafický ukazatel návštěvnosti taky tvrdil, že *Ďáblova bota* – nebyla jsem si jistá, jestli je to vážně jméno toho baru, protože tam nikde nebyl žádný nápis, který by to sdělo-val – nemá plno.

Měla.

Sice ne úplně narváno, ale bylo tam dost lidí na to, aby si na googlu vysloužila minimálně označení „středně rušný“.

Taky tam na baru seděl halasný hlouček stařešinů zabývajících se politikou – to mi google říct nemohl. Ale kdyby měli na svých stránkách jakékoliv fotky, pravděpodobně bych si podobný závěr vyvodila sama.

A zcela bych se *Ďáblově botě* vyhnula.

Pitomý google.

Tohle místo mělo všechno, co měl mít správný retro bar na maloměstě. Z jukeboxu hrála stará country hudba a všude kolem visely neonové cedule, smrdělo to tady zvětralým cigaretovým kouřem a na podlaze byly skvrny, ke kterým se mi moje botky Doc Martens při chůzi lepily.

Nejsem snob. Proti dobrému retro baru nic nemám. Jen jsem si nemyslela, že v jednom skončím. Ne dneska. Když jsem včera opouštěla San Francisco a zamířila do Wyomingu, retro bar byl posledním místem, kde bych se chtěla ocitnout, než zítra začnu pracovat na největším projektu svojí kariéry.

Ale měla jsem hlad a malý, ale podivně poutavý motel, v němž jsem dnes přespávala, neměl nejlepší wi-fi, takže jsem se vydala sehnat potravu a připojit se k internetu, ale našla jsem jen jednu z těch věcí. Který retro bar nemá jídlo, ale má skvělé připojení?

Takový, kde obsluhuje dost vysoký a velice sexy barman, kterému se mě zželelo, když jsem se ptala na jídlo, a vylovil zpod baru balíček Doritos, které mi naservíroval spolu s whiskey a colou bez cukru. Neptala jsem se, jak jsou staré – nechtěla jsem to vědět –, ale vzhledem k tomu, že byly téměř měkké, se to dalo docela dobře odhadnout. Chutnaly, jako by ten balíček byl už nějakou dobu otevřený, ačkoliv když jsem ho dostala, byl nerozbalený.

Potom jsem se usadila k vysokému stolu v rohu. Na zdi za ním visela neonová cedule s kovbojem rajtujícím na pivní

lahvi jako na býkovi. Bylo to tak směšné, až mi z toho zacukaly koutky, a ten pocit se mi zamlouval.

Upřímně, netušila jsem, jestli byla večeře v podobě doritos dost starých na to, aby si mohly zažádat o slevu pro seniory, lepší než nic, ale stejně jsem je jedla.

Otřela jsem si prsty od nachos, abych si nezašpinila obrazovku ipadu. Rozbalila jsem si vlákno e-mailů, které jsem si vyměnila s Westonem Ryderem. Znovu jsem zkontrolovala čas naší schůzky na ranči Rebel Blue a ujistila se, že mám mapu, kterou jsem si stáhla do mobilu – jen pro případ.

To jsem byla celá já, Ada Hartová, vždy připravena.

O ranči Rebel Blue jsem toho moc nevěděla – jen co mi během předchozích několika měsíců navykládala Teddy. Teddy jsem znala od prváku na vysoké. Chodily jsme na stejnou školu v Coloradu – aspoň během mého prvního roku. Potom jsem se zapsala do školy blíž k domovu.

Toho jsem teď však hluboce litovala, protože můj návrat vedl k tomu, co v sobě budu navždy nosit jako „ten incident", ačkoliv ostatní tomu budou říkat „moje svatba".

Zatřepala jsem hlavou, abych z ní dostala myšlenky na všechno *to* a *něj*.

Po odjezdu z Denveru jsem s Teddy zůstala v kontaktu – většinou jen na sociálních sítích – a za to jsem nyní byla vděčná. To ona mě Westonovi doporučila. Podle mě byl majitelem ranče Rebel Blue, ale nevěděla jsem to jistě. Když jsem Rebel Blue zadala do vyhledávače – zase ten pitomý google –, dozvěděla jsem se jenom to, že je to ranč s hovězím dobytkem a rozlohou zhruba tři tisíce dvě stě třicet sedm hektarů. Asi jsem se mohla zeptat Teddy, ale nechtěla jsem ji otravovat. Už pro mě udělala dost.

Neuměla jsem si tři tisíce dvě stě třicet sedm hektarů vůbec představit. Napadlo mě *zatraceně obrovský*, a při tom jsem

zaslechla, jak jeden stařec u baru nadává tomu sexy barmanovi.

„Co je to za bar, když v něm dojde led?“ zavrčel nevěřícně.

„Takový, co v něm sedí banda smutných starých chlapů, co pijou whiskey jako vodu,“ odpálkoval je barman. Mírně se usmíval, takže ho to rýpnutí asi moc nerozhodilo. „Gus už ho nese, tak ať vám ten drink vydrží ještě deset minut.“ Ukázal na sklenku před mužem a ten se na něj zamračil.

Ucítila jsem, jak mi na stole zavibroval telefon a zvedla jsem ho.

Teddy: Dojela jsi dobře?

Ada: Jo – právě se připravuju na zítřek.

Teddy: VÝBORNĚ.

Teddy: Bude to super.

Teddy: Tento týden se zastavím.

Teddy: Nemůžu se dočkat, až zazáříš!

Taky jsem tam měla zprávu od svého obchodního partnera Evana, který byl mým dodavatelem, a od mámy, která mi bezpochyby psala, že ve Wyomingu ztrácím čas.

Možná ano, ale z nějakého důvodu jsem si to nemyslela.

Položila jsem telefon zpátky na stůl a otočila ho displejem dolů. Potřebovala jsem se soustředit. Během posledních čtyř měsíců jsem si s Westonem vyměnila stovky e-mailů. Mluvili jsme o jeho vizi, rozvrhli jsme časové osy, personál a náklady.

Lidi si vždycky mysleli, že krokem číslo jedna bývá strhnutí stěn, ale ve skutečnosti šlo až o krok tři sta. Procházela jsem si kroky jedna až dvě stě devadesát devět, když se mi u nohou objevila velká bílá koule.

„Waylone! Zatraceně," uslyšela jsem křiknout barmana. Předpokládala jsem, že Waylon je pes sedící u mých nohou, jenž ke mně vzhlížel s vyplazeným jazykem a pobláznělým pohledem v očích.

Takový andílek.

Sehnula jsem se a podrbala ho na jeho měkoučké a chlupaté hlavě. Nebyla jsem v Meadowlarku ani pár hodin a tohle místo už ze mě vymámilo rekordní množství úsměvů.

„Vážně?" uslyšela jsem kňučet barmana. „Kdo si sakra vodí psa do baru?" Vzhlédla jsem právě ve chvíli, kdy dovnitř vcházel muž.

Sakra. Co dávají v Meadowlarku ve Wyomingu do vody?

Ze svého místa jsem viděla, že není tak vysoký jako barman, ale nechybělo tomu moc. K hrudi se mu lepilo bílé tričko, přes které si přehodil rozepnutou flanelovou košili. Hltala jsem ho očima, dokud jsem nenarazila na jeho obnošené kovbojské boty.

Možná proto, že mě v Patagonii až příliš dlouho obklopovali muži, kteří patřili spíš k techničtějším typům, ale tenhle ve mně vyvolal jistou reakci.

Vsadila bych se, že měl drsné ruce. Ruce, které znaly práci. Na zlomek vteřiny jsem si představila, jaké by to bylo, kdyby mi klouzaly po těle.

Ne. Vůbec. Rozhodně ne.

Ani na to nemysli.

Rozhodně jsem nehodlala fantazírovat o záhadném kovbojovi v šeru retro baru – nehledě na to, jak moc hezký byl.

Byla jsem tady kvůli *práci*.

Do reality mě vrátil můj nový chundelatý kamarád, jenž mi právě olízl ruce – pravděpodobně chutnal zbytky starých doritos.

Nedokázala jsem si pomoct a odposlouchávala jsem rozhovor mezi barmanem a kovbojem. Ráda jsem poslouchala cizí hovory.

„Co je to za bar, když v něm dojde led?“ houkl kovboj na barmana. Skupina starých mužů souhlasně zařvala.

„Kde máš bráchu?“ zeptal se barman.

„Má toho hodně.“ Kovboj pokrčil rameny.

„Kde je můj led?“

„V dodávce.“

„Nemohl jsi ho přinést?“

„Napadlo mě, že to zvládneš sám.“ Barman zavrtěl hlavou, ale obešel pult a vyšel ze dveří. Bylo jasné, že mezi těmi dvěma existuje pouto. Podle mě nebyli bratři – nebyli si podobní –, ale něco mezi nimi bylo.

Ne bratři, ale rozhodně kámoši.

„Odveď si toho psa,“ řekl barman cestou ven. „Prosím.“

Kovboj se rozhlédl po baru – pravděpodobně hledal svého psa –, ale pohledem se zarazil u mě. A já si zrovna užívala to lízání a nepokrytě, beze špetky studu, jsem na toho kovboje zírala.

Měla bych na něj přestat zírat, ale nešlo to.

Odsud jsem nedokázala poznat, jakou barvu mají jeho oči, ale toužila jsem po tom.

Zírali jsme na sebe déle, než bylo společensky přijatelné, a on se na mě zářivě usmál, přičemž na obou jeho tvářích vykoukly ďolíčky.

Do háje, ďolíčky ne.

Ty by měly být nelegální.

Nebo by lidem měli dávat varování předem, že je na ně někdo hodlá použít.

Varování: Mohou se objevit ďolíčky a způsobit padání kalhotek.

Vypadalo to, že se chystá vydat ke mně, ale náš podivný a intenzivní oční kontakt přerušil barman, protože mu zezadu vhodil za košili kostku ledu.

Vydal ze sebe zřetelně nemužný zvuk, který mě rozesmál. Všichni jsou sexy a drsňáci, dokud nemají kostku ledu za košilí.

„Brooksi! Sakra!" vykřikl a zatřásl se ve snaze se toho zbavit. Bylo to roztomilé.

Vážně roztomilé.

Barman – Brooks – se právě smál a s balíkem ledu v jedné ruce obcházel bar zpátky na svoje místo. „Chytni si toho psa a dovolím ti dát si skleničku."

Kovboj si upravil tričko a pročísl si pískově hnědé vlasy. „Dobře."

Udělal krok ke mně a znovu mě polapil do svého neúprosného pohledu. Proč šel ke mně?

Teplý jazyk mi znovu olízl ruku.

Aha. Pes. Jasně.

Přerušila jsem oční kontakt a sklopila zrak. Musela jsem. Nemohla jsem být zodpovědná za to, co by se mohlo stát, kdybychom pokračovali. Něco – sebedůvěra, která z toho čišela – mě elektrizovalo.

„Omlouvám se za něj." Teď byl jeho hlas blízko. Jak se páníček blížil, můj načechraný společník začal vrtět ocasem. „Má rád krásné ženy." Okamžitě jsem vzhlédla. Vymámili ze mě další úsměv, ale tentokrát byl určený muži stojícímu ani ne dva kroky ode mě.

„A tahle věta někdy zabrala?" rozesmála jsem se.

Můj hlas zněl cize – nebylo mi to úplně příjemné. Jako když člověk promluví poté, co dlouho spal.

„To pověz ty mně," odpověděl. Jeho oči zářily. A byly zelené. *Tak* zatraceně zelené.

„Není to špatné," odpověděla jsem, „ale dalo by se na tom ještě zapracovat."

Obdaroval mě dalšími zářivými ďolíčky. „Jak to?"

„Musíš to myslet vážně," odvětila jsem.

Jeho výraz se změnil. Vypadal zmateně. „Samozřejmě, že jsem to myslel vážně." *Aha*. Byl tak přesvědčivý. Možná, že kdybych měla s muži lepší zkušenost, tak bych mu i věřila.

„Hej!" přerušil nás Brooksův hlas a kovboj se na něho ohlédl. „Čepované, nebo v lahvi?"

Místo odpovědi se kovboj zadíval na můj stůl – díky mému ipadu si musel uvědomit, že jsem na něčem pracovala, protože se nepokusil si sednout ani se jinak vetřít, místo toho se zadíval na svého psa a řekl: „Necháme tu krásnou ženu pracovat, Waylone."

Waylon poslechl a vydal se ke svému majiteli, jenž se na mě znovu zadíval. „Až skončíš, budu na baru – jestli chceš společnost."

Počkat. On na mě nehodlal tlačit? Vecpat se do mého prostoru? To mě prostě… nechá pracovat?

Sakra. Muži v Meadowlarku byli zřejmě jiní. Kovboj se na mě ještě jednou, naposledy i s ďolíčky usmál, načež se otočil zpátky k baru. Můj nový kamarád, Waylon, ho následoval.

Sledovala jsem ho, jak odcházel, a musela jsem se hodně snažit, abych odtrhla zrak od jeho zad.

Ve snaze vrátit se zpátky ke svému úkolu jsem mírně zatřepala hlavou – jako bych se snažila setřást všechny myšlenky na hezkého cizince.

Bylo příjemné, že si mě všiml, že se na mě díval. Hned po rozvodu bylo moje sebevědomí na nule. A teď, po více než roce, nebylo nijak závratné.

Takže jsem nemohla popírat, že se mi líbilo, když se na mě někdo díval, jako bych byla jediný člověk v místnosti.

Můj bývalý manžel se na mě takhle nikdy nepodíval.

Rozhodně nedovolím, aby se moje myšlenky dnes večer ubíraly zrovna *tímhle* směrem. Vytěsnila jsem to z hlavy a vrátila se ke svému ipadu, přitom jsem si všimla, že mi přišel nový e-mail od majitele ranče Rebel Blue.

Ado,
doufám, že cesta byla v pohodě a všechno šlo hladce.
Moc se těším na setkání a jak se do toho zítra dáme.
Zdravím,
WR

Odesláno z mobilu.

2.
ADA

Zadívala jsem se na čas. 22.32. V baru jsem seděla už několik hodin. Schůzku s Westonem jsem měla v půl desáté, takže jsem se potřebovala brzy vrátit do motelu. Začala jsem se znovu věnovat svojí práci, ujišťovala jsem se, že mi neutekla jakákoliv důležitá složka nebo informace, kterou jsem si zítra potřebovala s Westonem projít.

Jakmile jsem se dostala do zajetých kolejí, bylo jednodušší nemyslet na kovboje sedícího u baru, ale nedokázala jsem se myšlenky na něj zbavit úplně. Pokaždé když jsem vzhlédla, pozoroval mě. Znovu a znovu jsme navazovali oční kontakt, jenž byl o vteřinu delší než normálně, a pak jsem se vrátila k práci.

Zdálo se to neškodné, ale začínala jsem z toho být napjatá.

Nevěděla jsem proč, ale… táhlo mě to k němu. Jak žertoval s barmanem, jak ho ti staří muži na baru občas poplácali po

zádech a jak držel jednu ruku na svém psovi – to všechno mě nutilo uvažovat, kdo to je a jaký je ve dne.

Byla jsem zvědavá.

Proto jsem to udělala.

To si aspoň budu říkat později.

Co se práce týče, udělala jsem, co jsem potřebovala, posbírala svoje věci a uklidila je do brašny. Nemusela jsem se ujišťovat, že se na mě dívá, ale přesto jsem vzhlédla – právě upíjel pivo.

Znovu jsme se na sebe podívali a já přitom vstala. Sledoval mě a já doufala, že jeho tělo mě bude následovat. Netušila jsem, co to do mě vjelo, ale nechtěla jsem se tomu bránit.

Když jsem došla blíž ke dveřím, přestala jsem na něj zírat, ale jeho pohled jsem cítila v zádech. Místo toho, abych vyšla ze dveří, zabočila jsem do chodby těsně před nimi.

Ado, co to sakra děláš?

Opravdu zveš cizince, aby tě následoval temnou chodbou v omšelém retro baru? To děláš?

Jo, to jsem dělala.

Zastavila jsem se u dveří v polovině chodby a opřela se o ně. Počkala jsem, abych zjistila, jestli se za mnou vydal.

Vydal.

U vchodu do chodby se objevil jeho stín a mně se proti hrudnímu koši rozbušilo srdce tak rychle, jako by se snažilo vyskočit ven.

Vnímala jsem jeho kroky, protože jak se ke mně blížil, svět, který jsem znala, se otřásal v základech a bortil, aby udělal místo jemu.

Místo pro něco nového.

Zastavil se několik kroků ode mě, ve tmě jsem viděla jeho zelené oči. Byly rozpálené, jak mě hltal pohledem, ale taky se v nich možná zračily obavy?

To bylo oboustranné.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ten cizinec a nenechal mě uhnout pohledem. Už byl blízko, musela jsem zaklonit hlavu, abych na něho viděla. Udělala jsem krok k němu a přikývla. Svému hlasu jsem nevěřila. Prozradil by mě. Řekl by mu, že jsem nebyla v pořádku, a ten trans, ve kterém jsme oba byli, by zmizel v nenávratnu.

To jsem nechtěla. Chtěla jsem jeho – muže, který se na mě díval, jako bych toho byla hodna.

„Jsi si jistá…“ Přerušila jsem ho, popadla jsem ho za košili, vytáhla se na špičky a stáhla jeho ústa ke svým.

Byl ohromený, ani se nepohnul, ale jen na vteřinu, než si jednou rukou přitáhl můj obličej a druhou mi zabořil do vlasů.

Ano, pomyslela jsem si. *Tohle potřebuju.* Ta ruka na mé tváři byla drsná, přesně jak jsem si představovala, ale on byl jemný – jako by si to vychutnával.

Vycházela jsem mu vstříc ústy a ta ruka, kterou jsem měla na tváři, mi sklouzla po těle a sevřela mi bok. Zůstávalo po ní elektrické chvění. Jako by vzduch kolem jiskřil.

Potřebovala jsem mu být blíž.

Shodila jsem brašnu a objala ho kolem krku ve stejnou chvíli, kdy mě s tou správnou mírou síly natlačil na dveře. Myslela jsem, že se praštím do hlavy, ale rukou na mém zátylku mě držel a ujistil se, že se tak nestane. A pak mi tou stejnou rukou sevřel obě zápěstí a přišpendlil mi je nad hlavou.

Tiskli jsme se k sobě s propletenými jazyky. Když mi něžně skousl spodní ret, nemohla jsem si pomoct a zasténala jsem, doufala jsem přitom, že ten zvuk pohltila hudba linoucí se z jukeboxu.

Druhou rukou mi sklouzl z boku k zadku a do zadní kapsy džínů. „Je to tak v pořádku?“ zeptal se proti mým ústům.

„Víc," vydechla jsem. Popadl mě za zadek. Silně.

„Sakra, kdo jsi a co mi to děláš?" zasténal. Nechtěně jsem se zhoupla v bocích, potřebovala jsem víc, a ucítila jsem přes kalhoty jeho ztopořený penis. Kdy naposledy jsem někoho vzrušila? Kdy naposledy jsem se vzrušila *já*?

Na konci chodby si někdo hlasitě odkašlal a oba jsme ztuhli. Vzhlédla jsem ke kovbojovi, který se na mě nepřestával dívat, načež mi pustil ruce a otočil se k člověku, co nás přerušil.

„Jestli vám to nevadí, potřebuju se dostat do kanceláře." Byl to Brooks. Barman. Zněl, jako by se usmíval, ale nepodívala jsem se na něho, abych se ujistila. Hořely mi tváře a měla jsem sto chutí zalézt si někam pod šutr a už nikdy nevystrčit nos.

Byla to blbost. Já byla tak blbá.

Tohle jsem dělala vždycky. Ať jsem se snažila jakkoliv, nedokázala jsem se úplně zbavit té mé části, která se vyžívala ve zbrklých, impulzivních rozhodnutích. Impulzivní rozhodnutí nebyly samy o sobě problém. Někteří lidé se určitě impulzivně rozhodovali správně, na rozdíl ode mě. Když jsem se impulzivně rozhodla já, většinou jsem za to zaplatila – moje ztroskotané manželství toho bylo ukázkovým příkladem.

„Ale klidně pokračujte na protější zdi," pokračoval ten barman. Proboha. Byl to takový trapas. Na to jsem neměla.

Takže jsem udělala to, kvůli čemu jsem do Wyomingu vlastně přijela.

Utekla jsem.

3.
WES

Zíral jsem na tašku ležící na kuchyňské lince ve Velkém domě. Byla mým jediným hmatatelným důkazem, že včerejší noc opravdu proběhla – můj osobní skleněný střevíček nebo nějaká podobná blbost.

Žena z baru mi silně vězela v hlavě. Vůbec jsem nespal. Myslel jsem na ni celou noc.

Kdo byla?

Odkud přijela?

Proč jsem se po tom polibku nevydal za ní?

Odpovědí na to poslední byl Brooks. Po jejím útěku mi Brooks zatarasil cestu, protože se s pitomě sebejistým úsměvem postavil do chodby.

„Upřímně, už dávno mě přestalo překvapovat, co všechno jsem v téhle chodbě objevil," řekl. „Ale tohle? To bylo nečekané."

„Zmlkni," ucedil jsem.

Bylo mi jedno, že mě právě načapal s ženskou natlačenou na dveře, zatímco jsem byl každou vteřinou zoufalejší.

„Víš vůbec, jak se jmenovala?“ zeptal se. Ne, její jméno jsem neznal.

Ale zatraceně moc jsem o to stál.

„Přísahám bohu, že jestli o tom Emmy cekneš, jednu ti vrazím,“ upozornil jsem ho. Ačkoliv bych mu nevrazil. Ale v tu chvíli to byla jediná výhružka, která mě napadla. Měl jsem dojem, že zapálit ho by bylo příliš agresivní. Taky jsem věděl, že to Emmy určitě řekne.

Podle mě v téhle fázi už mezi sebou žádná tajemství neměli.

„Jeden Ryder už mě praštil – to mě neděsí.“ Vzpomněl jsem si na chvíli, kdy můj starší brácha, Gus, Brooksovi jednu vrazil, protože zjistil, že se s naší mladší sestrou Emmy scházejí za našimi zády.

Brooks a Gus byli nejlepší kamarádi, takže ta rána pravděpodobně dolehla až do Meadowlarku. Nějakou dobu to trvalo, ale už jsou spolu v pohodě. Ačkoliv jsem věděl, že Gus se kvůli tomu pořád cítí zatraceně blbě.

„Když už jsme u toho, neříkej to ani Gusovi.“ Nepotřeboval jsem, aby do mě brácha rýpal, že mě přistihli při muchlování s holkou v baru, jako bych byl nadržený jednadvacetiletý kluk.

„Dobře, udělám ti nabídku.“ Usmál se ještě víc. „Povím to jenom Emmy a ona to pravděpodobně poví Gusovi.“

„Co je to za nabídku?“

„Že mu to neřeknu já.“

„Víš ty vůbec, jak mě štveš?“ pokrčil jsem rameny. V tu chvíli jsem sebral tu tašku z podlahy, nevěděl jsem, co s ní budu dělat, ale nechtěl jsem ji tam nechat.

Takže proto se ocitla na mojí kuchyňské lince.

A pořád jsem netušil, co s ní sakra budu dělat.

Mohl bych se zeptat Emmy. Nebo Teddy.

To vlastně škrtám, Teddy rozhodně ne. Slyšel bych o tom donekonečna. Emmy by to po čase nechala být. Teddy by o tom spustila i na mém pohřbu. Byla to sestřina nejlepší kamarádka od doby, kdy se její táta přestěhoval do Meadowlarku, když jí bylo jenom pár měsíců. Nenechala na člověku nit suchou, což se mi líbilo, když se zaměřila na jiné lidi, ale nestál jsem o to, aby šla po mně. Myslí mi probleskla vzpomínka na způsob, jakým mi ta záhadná žena svírala košili. Byla tak… smělá.

Bylo to tak zatraceně sexy.

A jak zasténala, když jsem jí skousl ret? Sakra. Možná jsem se nechal unést, ale v tu chvíli mi všechno připadalo tak skvělé. Basová sekvence linoucí se z jukeboxu, setmělá chodba, moje ruka na jejím zadku.

Cítil jsem, že jsou mi těsné džíny.

Probuď se, Rydere. Dneska je tvůj velký den. Nemůže ti jen tak náhodně stát.

Dneska se mi měly splnit sny. A aby bylo jasno, moje sny nezahrnovaly žádná spontánní ztopoření.

Technicky vzato byl první den projektu ranč pro hosty na Rebel Blue. V duchu jsem si ten projekt nazval Baby Blue, ale to jsem rozhodně nehodlal nikomu říkat. Ačkoliv dnes poprvé na staveništi bude taky Ada, designérka, se kterou na tom od října pracujeme přes e-maily.

Zadíval jsem se na hodiny na troubě – vyhnul jsem se přitom opětovnému pohledu na tu tašku. Bylo po šesté. Do Adina příjezdu zbývaly dobré tři hodiny. Měl jsem dojem, že to budou ty nejdelší tři hodiny v mém životě.

Čekal jsem celou zimu a teď bylo čekání u konce.

Toho rána jsme měli stádo dobytka nedaleko vjezdu na Rebel Blue, takže ho dneska s pomocí honáků převezu na jiné

místo. Aspoň nebudu těch příštích několik hodin trávit sezením na zadku.

To očekávání mě zabíjelo.

Když táta s Gusem konečně souhlasili s rančem pro hosty, měl jsem dojem, že jde o víc než jen o důvěru a že mi svěřují velkou zodpovědnost.

Jako by mě viděli.

Mezi Gusem, tvrďákem, ale taky oddaným, výkonným a tvrdě pracujícím nejstarším synem, a Emmy, temperamentní, ale taky milou a pečující šampionkou v jízdě kolem barelů, bylo snadné se ztratit. Neměl jsem žádnou nálepku jako oni.

Byl jsem prostě Wes.

A bylo to v pohodě. Nevadilo mi to, ale byl jsem nadšený, že můžu mít něco vlastního.

Za sebou jsem uslyšel zavrzat prkna.

„Jak se kvůli tomu dnešku cítíš?“ ozval se za mnou Amos Ryder svým chraplavým hlasem.

„Dobře,“ odpověděl jsem. „Je zvláštní, že už je to konečně tady.“ Můj táta obešel kuchyňský pult a postavil se přede mě.

Na sobě měl svoje klasické džíny Wranglers a bavlněnou propínací košili. Před prací si vždycky vyhrnul rukávy, takže člověk mohl vidět vybledlá tetování vlaštovek na předloktích.

„V kolik hodin přijde ta designérka?“ zeptal se.

„O půl desáté. Budeš se sem vracet, nebo se s tebou máme potkat na staveništi?“

„Setkám se s ní tady,“ odpověděl a napil se kávy, aniž by ji nechal zchladnout. Nechápal jsem, jak ji může pít, když byla ještě horká. „Je to tvůj projekt, Westone. Na staveništi mě nepotřebuješ. To zvládneš.“

Amos Ryder svým dětem vždycky věřil. A Brooksovi zřejmě taky. A my pro tu nekonečnou podporu nikdy ani nemuseli nic

udělat. Prostě nám ji poskytoval. Někteří rodiče asi prostě byli takoví. Ale i tak.

Myšlenka na to, že bych ho zklamal, mě úplně děsila.

Rukou jsem si promnul obličej. „Já vím. Jde jen o…“ Na vteřinu jsem se odmlčel a pokusil se vyjádřit svoje myšlenky slovy. Vždycky jsem byl pravou rukou vedoucího – spíš pravá ruka pravé ruky, kdybych měl zacházet do detailů. Žil jsem v Gusově stínu, protože jsem věděl, že ranč jednou povede on. Sám jsem ještě nikdy nic nedělal. „Je to velká věc,“ rozhodl jsem se nakonec říct.

Můj táta přikývl. Myslím, že rozuměl té části, kterou jsem mu neříkal. „Co je to?“ zeptal se a ukázal na tašku na kuchyňské lince.

Opravdu jsem nechtěl tátovi vysvětlovat, jak jsem se stal pánem té tašky, proto jsem odvětil: „Včera to v baru nechala kamarádka.“

Amos zvedl tázavě obočí. „Kamarádka?“

Polkl jsem. „Jo. Vzal jsem to domů, aby to nenačichlo cigaretovým kouřem,“ pravil jsem nonšalantně, snad.

Táta přimhouřil oči, jenom mírně, načež zavrtěl hlavou a znovu se napil kávy. „Všichni tři se musíte naučit líp lhát.“